

ningen af Reservecensens Obligationer har medført en Forbeel af 4,287 Rb. 16 β . for Fonden; der paastaas kun, at Regjeringen efter Finantslovens Ordlyd saavede Bemyndigelse til at foretage Omsætningen igjennem Reservecensens, og næst i Vedtegningen at udtale en Dabel indstiller Fleertallet: „Den brugte Fremgangsmaade passerer“. Folkethinget havde sluttet sig til Indstillingen.

Skjøndt Udvalget formener, at en fuldstændig Behømmelse af en Finantsoperation fordrer Betragtning saavel af Realiteten (dens Hensigtsmæssighed) som af den formelle Side, og at, Hensigtsmæssigheden forudsat, vil denne have Indflydelse paa Afgjørelsen af det Formelle, skal Udvalget dog ikke undersøge Realiteten, fordi det fremdragne Spørgsmaal kun angaaer Formen, og fordi den brugte Form formeentlig ikke er nogen Overtvæbelse af Finantsloven.

I Forslaget til Finantsløb for 1862—63 (13de Sæssion, Anh. A. Sp. 7—8) havde Regjeringen nemlig foreslaaet den omspurgte Bemyndigelse affattet paa følgende Maade:

„I Anledning af Udgifterne til Jernbanevesenet realiseres af Kongerigets Reservecens et Beløb til Værdi af indtil 2,200,000 Rb. imod at der udsærbiges og henlægges til Reservecens 4 pCt.s fra Creditors Side nopsigelige Statsobligationer af lige Værdi.“

Finantsudvalget foreslog denne Post omvædigeret saaledes:

„I Anledning af Udgifter til Jernbanevesenet bemyndiges Regjeringen til at udsærbige 4 pCt.s fra Creditors Side nopsigelige Statsobligationer til Værdi af indtil 2,200,000 Rb.“

Finantsudvalget motiverede ikke denne Endring i sin Betænkning; man er derfor nødt til at søge Grunden til den i de Udtalelser, som fremkom ved anden Behandling af Finantsforslaget, og som ogsaa give en tydelig Fremstilling af, hvorledes Finantsudvalget har villet have den nye Redaction opfattet, og navnlig hvilken Bemyndigelse der efter den var indbrømmet Regjeringen. Ordføreren sagde nemlig: „Redactionen, som Udvalget har foreslaaet, giver ham (o: Finantsministeren) Alt, hvad han kan forlange. Den bemyndiger ham til at anvende disse Jernbaneobligationer til Betaling af de Udgifter, Jernbaneankæget foranlediger, naturligtvis i Henshold til Jernbanecontracten; han kan benytte dem enten ligefrem til Betaling eller sælge dem og betale med contante Penge, og forsaavidt han skulde foretrække det Sidste, er der Intet til Hinder for, at de Indtægter og Udgifter, som derved foranlediges, opsøres paa Reservecensens Conto. Endelig indeholder denne Redaction Intet, der kunde indskrænke den Raadighed, Finantsministeren iforveien maatte have til at raade over Reservecensens Midler.“

Finantsministeren tiltraadte denne Endring, og i sit Svar til Finantsudvalgets Ordfører anfører han blandt andre Grunde derfor ogsaa den, at den ikke gjorde nogen „Indskrænkning i Regjeringens hidtil havde Raadighed med Hensyn til Anvendelsen af Reservecensens, eller i alt Fald med Hensyn til den Form, hvorunder Regjeringen havde tænkt sig, at hele denne Transaction skulde finde Sted, nemlig at hele Indtægten og Udgiften med Hensyn til disse Jernbaneobligationer posteredes igjennem Reservecensens for Kongeriget“.

Da Endringen efter disse Udtalelser blev eenstemmig vedtagen, maa Udvalget i dem see en Fortolkning af Bevillingen, hvorved den Transaction, der er gjort gennem Reservecensens med Jernbaneobligationer i Finantsaaret 1862—63, er bevilget Regjeringen. Det gaar